

Bij de overhandiging van de verhalenbundel op 13 mei 2011, hield drs. Hans van Vliet, territoriaal leider van het Leger des Heils in Nederland, een toespraak. Dit is zijn tekst:

De geschiedenis van het Leger des Heils in Nederland is onlosmakelijk verbonden met mensen. Het gaat in onze missie om de verkondiging van het Evangelie "aan mensen". Ons missie statement zegt het in haar slotzin zo treffend:

Zijn opdracht is het evangelie van Jezus Christus te verkondigen en in Zijn naam menselijke nood te lenigen zonder enige vorm van discriminatie

Wij geloven: ook in mensen - is één van de slagzinnen die we gebruikt hebben in ons contact met het Nederlands publiek. Dat gaan, en onderweg zijn met mensen is altijd weer een spannend avontuur. De geschiedenis staat er bol van. Soms gaat dat goed, soms minder goed, en vaak lijkt het, ondanks goede wil, niet te lukken. Hoe het ook zij: Het blijft bij het Leger des Heils gaan om een brug te slaan tussen Gods liefde en mensen, en mensen onderling.

Voorafgaande aan deze dag is er overleg geweest tussen verschillende partijen om uiteindelijk te komen tot de overhandiging van de verhalen bundel van mensen. Ook in deze verhalenbundel gaat het over mensen, hun verhaal, hun geschiedenis en de relatie met het Leger des Heils. Ik heb de verhalen met veel interesse en waardering gelezen. Het zijn de verhalen van mensen die bij ons horen of bij ons hebben behoord. Het zijn levensverhalen. Verhalen van overwinningen maar ook van teleurstelling en verdriet. Het is hen te prijzen, die de moed hebben gehad hun verhaal te vertellen en zich daarmee kwetsbaar op te stellen. Het verhaal van de anders gearde, de homoseksuele man en vrouw, zijn verhalen die komen uit de praktijk van alle dag. Ze zijn een getuigenis van een vaak ingewikkeld proces van ontdekken, ontluistering, eenzaamheid, onbegrip en teleurstelling. Het is dan ook goed dat dit verhaal verteld wordt en aandacht wordt gevraagd voor mensen, die andere mensen nodig hebben. Ik maak vanaf deze plaats een saluut aan hen die aan deze publicatie hebben meegewerkt. Daarmee betuig ik eer en mijn respect.

In de voorgesprekken om tot deze dag te komen is veel over en weer gesproken. Ook intern in de Leger des Heils organisatie hebben mensen die hierbij betrokken zijn lange en diepgaande gesprekken gevoerd. Waarom? Omdat het onderwerp van de homoseksuele man en vrouw, en de wijze hoe daar mee om te gaan, geen vanzelfsprekendheid blijkt te zijn. Ook andere geloofsgemeenschappen en denominaties zijn in soortgelijke processen bezig zich te oriënteren op hoe de weg te gaan, zonder de anders gearde mens te beschadigen, maar ook de eensgezindheid binnen het Kerkgenootschap te bewaken en te bewaren. Dat er grote verschillen zijn in denken en doen binnen kerken is ook van toepassing op het Leger des Heils.

Afgelopen week las ik in een Christelijke Dagblad dat er ook kerkgenootschap dat zich 'achter gesloten deuren' op deze vraagstukken aan het beraden is. Ook wij hebben deze cultuur gekoesterd en hielden en werkte met het 'achter gesloten deuren' systeem. In het verleden hebben ook wij in geheime documenten en achter gesloten deuren, in de kramp van de onmacht, ons in alle bochten gewrongen om toch pasklare oplossingen te vinden. Ik heb niet zo veel met gesloten deuren. Het is beter met elkaar onderweg te zijn en al gaande belangrijke onderwerpen bespreekbaar te maken. Dat is ook gebeurd in de voorbereiding van deze middag.

In een interview in Dagblad Trouw van augustus 2003 heb ik aangegeven dat ons kerkgenootschap verrijkt is door andersgeaarden. Daar is bij mij geen twijfel over. Als onze geloofsgemeenschap getypeerd mag worden als een kleurenpalet dat wordt gevuld met kleurige unieke mensen, dan zijn onze homoseksuele heilssoldaten en Legervrienden daar een prachtig voorbeeld van. Ze zijn niet specifiek in hun geaardheid, maar veel meer in hun mens zijn.

Het is dooddoener te zeggen dat iedere mens uniek is maar, het is ontegenzeggelijk een feit dat ieder mens een combinatie is van allerlei factoren die haar of hem uiteindelijk maken tot wat hij of zij is. In zijn of haar totaliteit is echter iedere mens volstrekt uniek, en anders dan alle anderen. Uniek in zijn of haar ontwikkeling, intelligentie en levenskwaliteit alsook fysieke bepaaldheid. Wie echter iemand schadelijk en respectloos discrimineert geeft blijk van weinig inzicht, empathie, integriteit en individuele rechtvaardigheid. In die zin mag iedereen haar plaats binnen de geloofsgemeenschap van het Leger des Vinden.

Ik ben ervan overtuigd, dat er in de top van het Leger des Heils in Nederland draagvlak is om met grote acceptatie, liefde en respect met homoseksuele heilssoldaten om te gaan. De top zit hier vanmiddag. Laten ze gaan staan als ik de waarheid niet spreek. In gemeenten/korpsen is dat een ander verhaal. Ik heb niet de illusie dat ik dat meteen kan veranderen. Daarvoor zullen maatregelen moeten worden genomen, waarop wij ons oriënteren. Ook aan de hand van jullie aanbevelingen.

Onze korpsgemeenschappen, instellingen en instituten behoren een plaats van ontmoeting te zijn. Een warme en veilige plaats waar mensen in het licht van het Evangelie elkaar mogen ontmoeten en samen mogen optrekken. Alle homoseksuele heilssoldaten en Legervrienden moeten zich binnen de geloofsgemeenschap van het Leger des Heils veilig kunnen voelen.

Pastorale veiligheid is niet een keuzemogelijkheid, pastorale veiligheid hoort bij de diepe warme identiteit van het Christus Kerk. Daarom aarzel ik ook niet om hiervoor te gaan. Anderzijds moeten diegene die pastoraal verantwoordelijk zijn en anders denken, zoveel professionaliteit in hun roeping als pastoor verwerven dat zij hier op een respect en liefdevolle manier mee om gaan. Als dat ontbreekt of niet kan dan moet juist op basis van de professionaliteit ruimte worden gecreëerd om als pastor andere die veiligheid te laten creëren.

Nogmaals, het laatste woord is hier nog niet over gesproken. Er is nog een lange weg te gaan. Maar als deze gebeurtenis ons kan helpen om beter Kerk van Christus te worden, beter met elkaar om te gaan, dan zullen we in elkaar de liefde van Christus herkennen. Dan zullen verschillen niet verdwijnen maar zullen we er anders mee om gaan. Dan zal niet de vanzelfsprekendheid heersen maar de verwondering. Dan wordt mensen niet hun geestelijk huis ontnomen, maar is er oog voor elkaar, een open deur en een warm hart. Dan worden verschillen niet meer opgevat als een scheiding, maar als extra kleur in het palet.

Tot slot hecht ik er waarde aan erop te wijzen dat binnen de internationale Leger des Heils wereld ons Territory, samen andere west Europese Territories, een bijzondere koers vaart. Ik roep allen op die samen met ons onderweg zijn, dit unieke karakter niet te verstoren maar de waarde ervan goed in te schatten en te beseffen waar het hier in de realiteit van 2011 ten diepste over gaat. De relatie God naar mens, mens naar medemens. Ik hoop en bid dat voor- en tegenstanders niet zullen kiezen voor fanatiek ageren en bestrijden, al dan niet elkaar bedelvend onder te pas- en te onpas gebruikte Bijbelteksten. Te vaak en te veel zijn er in deze wereld onder de naam van het Evangelie verschrikkelijk uitspraken gedaan en is er onuitsprekelijk leed veroorzaakt.

Vandaag is opnieuw een markeringsmoment. Zoals er in de Bijbel duizenden markeringsmomenten zijn. God met mensen, en mensen met elkaar. Maar ook samen. Samen staan in het Licht van het Evangelie, veranderd mensen, en brengt ons uiteindelijk terug naar het allereerste begin: *'Toen overzag God alles wat Hij gemaakt had en het was heel goed'* – Gen 1:31

Tot slot. Ik heb vandaag Londen, het internationaal hoofdkwartier van het Leger des Heils, in kennis gesteld over wat ik vandaag heb gezegd. De weg is onomkeerbaar.